

בעזהש"ת

קונטרס

דער באשעפער איז מיט דיר

וואו עס ווערט ערקלערט : א מענטש זאל זיך נישט פארלירן אין קיין שום מצב, נאר וויסן אז דער באשעפער איז שטענדיג מיט אים.

פארנעלערנט דורך

פּבוֹד קְדוּשַׁת הַרֵב הַצְּדִיק מוֹהְרַא"ש זי"ע

פּרָשַׁת וָאֲרָא, תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו, מורינו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאון הקדוש
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון די הייליגע חז"ל, פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

אויסגעגעבן בעזהש"ת
דרך חסידי ברסלב - קרית יואל יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דָּעַר בַּאֲשַׁעפֶּעַר אַיז מײַט דײַר

א.

דָּעַר הײליגער רַבִּי זאַגט (ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן ד):
ווען אַ מענטש ווייסט אַז וואס עס פאַסירט מיט אים איז
פאַר זײַן טוֹבָה, אַיז דאס ״מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא״, אַזוי ווי
חז״ל זאַגן (בְּרַכּוֹת ס ע״ב), אױף דעם פֿסוק (תְּהִלִּים נו, יא):
בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר, אַז סײַ ווען עס גײט
מיר גוט, וואס דאס איז דער שם 'הַנִּיְיָ' וואס איז
רַחֲמִים, לױב אײַךְ דעם בַּאֲשַׁעפֶּעַר, און סײַ ווען עס איז
חֲלִילָה וַחַס מִדַּת הַדִּין וואס דאס איז דער שם 'אַלְקִיִּם'

דער באשעפער איז מיט דיר

און עס גייט מיר שלעכט, דארף מען אויף לויבן דעם
באשעפער.

די גוף ווערט אנגערויפן אלקים, ווייל אלעס זעהט אים
אויס ווי עס פירט זיך לויט די טבע, למשל: אז א מענטש
חלילה וחס ווערט קראנק, אדער ער כאפט א קלאפ וכו',
מיינט ער אז עס איז א טבע: עס איז פערצופאל אזוי
געשעהן, און אזוי קומט עס. אבער א מענטש דארף וויסן
אז עס דא א בורא פל עולמים, און וואס עס גייט אויף
אים דורך איז נישט קיין טבע, נאר עס קומט פון
באשעפער אליין, דעמאלטס נעמט ער דעם שם 'הוזה'
[השגחה] און ער לייגט דאס אריין אין דעם 'אלקים'
[טבע], און ער זעהט איין אז אפילו ווען עס פאסירט
עפעס מיט זיין גוף איז דאס אויף פונעם אייבערשטן, און
דער אייבערשטער רופט אים מיט דעם, און ער דערמאנט
אים עפעס.

דאס זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן
כב): א מענטש דארף רחמנות האבן אויף זיין גוף און דאס
אויסלייטערן אז פון דעם גוף אליין זאל ער אויף זעהן

ה

דער באַשעפּער איז מיט דיר

דעם אייבערשטן, אזוי ווי דער פּסוק זאָגט (איוב יט, כו):
מבשרי אחזה אלקי.

דאס הייסט, די נשמה פון א מענטש איז שטענדיג
משיג געטליכקייט און מורא'דיגע השגות, אבער דער גוף
שפירט דאס נישט, דארף מען זעהן רחמנות צו האבן
אויפן גוף אזוי ווי דער פּסוק זאָגט (ישעיהו נח, ז): מבשרך
לא תתעלם - פון די גוף זאלסטו נישט באהאלטן די אלע
השגות. נאר דאס אויסארבעטן, אז דאס זאל אויף ווערן א
חלק פון די נשמה, און אויף זעהן און משיג זיין דעם
אייבערשטן און געטליכקייט.

צדיקים האבן געזאגט אויפן הייליגן רבי רבי אלימלך
זכותו יגן עלינו: ער האט געהאט אזא אויסגעארבעטן
גוף, אז הלואי זאלן מיר האבן אזא אויסגעארבעטע
נשמה ווי זיין הייליגן גשמיות'דיגן גוף איז געווען; און
דאס האבן געזאגט הייליגע צדיקים וואס זיי אליין האבן
געהארעוועט טעג און יארן אין עבודת השם.

דער באשעפער איז מיט דיר

און דאס איז דער תכלית פארנוואס א מענטש איז אראפגעקומען אויף דער וועלט: באהעפטן דעם שם 'הוי"ה' מיטן שם 'אלקים'. 'הוי"ה' מיינט צו זאגן אז עס נאר דא איין באשעפער: הֵי-הוּה-וְהִי-הוּה, ער איז אלעמאל געווען, ער איז יעצט, און ער וועט אייביג זיין. און עס איז נישט דא קיין שום מציאות אויסער אים. אבער 'אלקים' באטרעפט וויפיל 'הטבע', דאס הייסט אז דער אייבערשטער באהאלט זיך דא אויף דער וועלט אין די טבע, ביז מענטשן זאגן אז אלעס איז: טבע, מקרה, מזל. און ווער עס איז שטערקער דער איז מצליח און דאס גלייכן, אבער א מענטש דארף אריין נעמען אין זיך, און רעדן פון דעם און דאס האלטן אין איין חזרון: אז דער מענטש אן דעם באשעפער איז גארנישט, און ער האט גארנישט.

וועגן דעם האט דער אייבערשטער צוזאמגעשטעלט א מענטש פון א גוף וואס דאס איז אלקים, און דארט אריינגעלייגט די נשמה וואס איז א חלק אלקי ממעל - פביכול דער באשעפער אליין, וואס דאס איז הוי"ה, און

דער באַשעפּער איז מיט דיר

ווען מען לייטערט אויס דעם גוף, ווערט איינס פון די גוף
און די נשמה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים ד, לה):
הוֹי"ה הוּא אֱלֹקִים.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): א
איד דארף זיין פּקי בּרצוא און פּקי בּשוב; רצוא הייסט:
ווען עס ציהט אים צום באַשעפּער; ווייל יעדער איד וויל
זיין ערליך, אזוי ווי מען זעהט אז יעדע חדר יונגעל, אז
מען פּרעגט אים: וואס ווילסטו זיין? זאגט ער: א צדיק!
נאר שפּעטער וויבאלד ער ווערט מגושם, ער עסט אין
שטוב זאכן וואס איז נישט אויסגעהאלטן, בּפּרט אז דער
סמ"ך מ"ם צוברעכט אים, און ווארפט אים אריין אין א
יאוש און מרה שחורה, וועסטו אים פּרעגן וואס ווילסטו
זיין? וועט ער שוין זאגן: א פּאליסמאן, א באס דרייווער
וכו'. זעהט מען אָבער אז יעדער איד ציהט ארויף צום
בורא כל עולמים.

עס שטייט (דברים כ, יט): הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה - אַ מְעַנְטֵשׁ
איז צוגעגליכן צו א בויים. אזוי ווי א ביימעלע וואקסט
שטענדיג נאר אויף ארויף, און אויב מען וועט עס

דער באשעפער איז מיט דיר

פרובירן אפצוהאלטן און לייגן א ברעט, וועט עס זיך דארט איינבלייגן און נאכדעם וועט עס צוריק וואקסן אויף ארויף. די זעלבע זאך די נשמה פון א איד וויל נאר צוריק גיין צום אייבערשטן, און יעדער איד וויל זיין א צדיק, דאס ווערט אנגערופן 'רצוא', אז דער מענטש האט א רצון, ער וויל זיין וואויל און ערליך, דאווענען דריי מאל א טאג "שחרית מנחה מעריב" ווי עס דארף צו זיין וכו'.

אבער א איד קען דאך נישט שטענדיג גיין נאר ארויף, מען דארף עסן, שלאפן, גיין אין ביוזנעס האנדלען, זיך אפגעבן מיט די ווייב און קינדער און זיך אראפלאזן צו זיי, דאס הייסט 'ושוב', איך קום צוריק צום מציאות פון לעבן.

זאגט דער הייליגער רבי (שם), אז מען דארף האבן צוויי בקיאות און זיין באקאנט ווי אזוי זיך אומצוגיין ביי ביידע פעלער; סיי ווען מען גייט ארויף, מען ציהט צום אייבערשטן, צו לערנען און דאווענען, דארף מען וויסן אז מען דארף נאך גיין העכער און העכער, ווייל אמאל רעדט זיך א מענטש איין, איך בין שוין עפעס. זאגט מען

אים: א מינוט! עס איז נאך דא צו גיין העכער. קומט אויס אז אפילו אויבן דארף מען זיך גוט אויסקענען און זיין בק"י ברצוא, וואס באטרעפט: הוי"ה-אלהי"ם (86+26 = 112), און וויסן: פון איין זייט בין איך שוין געקומען צו עפעס א מדרגה פון הוי"ה, אז עס איז נאר דא דער באשעפער, וואס ער איז הנה-הנה-ויהיה, אבער פון די אנדערע זייט איז דאס אלקים, עס איז נאך נאר א לבוש פארן אייבערשטן, און מען קען נאך גיין העכער, ווייל ווילאנג א מענטש לעבט דארף ער נאר שטרעבן צו גיין העכער, און נישט מיד ווערן.

אזוי אויך ווען א מענטש פאלט צוריק, און ער קומט אראפ צו טוהן די וועלטליכע זאכן, ווי דער שטייגער איז אויף די וועלט, איז אויך נישט געפערליך, און ער טאר בכלל נישט ווערן צופראכן פון דעם, ער דארף נאר וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין, למשל: אז ער דארף עסן, זאל ער געדענקן דעם באשעפער, און מאכן א ברכה פארדעם און נאכדעם, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות ל"ה): פאר א מענטש מאכט א ברכה איז דאס עסן נישט זיינס און ער איז א גנב,

דער באשעפער איז מיט דיר

אז ער מאכט א ברכה געהערט דאס שוין פאר אים און ער מעג עסן. אזוי אויף ווען ער עסט, אז ער האט אינזין אז ער זאל האבן כח דורכדעם צו דינען דעם באשעפער וכו', און נאכדעם בענטשט ער 'ברכת המזון', קומט אויס אז די עסן ווערט אויף רוחניות.

די זעלבע ווען א מענטש דארף שלאפן זאל ער גיין שלאפן, נאר ער זאל ליינען 'קריאת שמע' פארדעם, און זאגן די ברכה פון 'המפיל', און אזוי זיך אראפלייגן זיך אויסצורוהען כדי צו קענען אויפשטיין דינען דעם באשעפער.

און אזוי אויף א ווייב דארף מען זייער טייער האלטן און מיט איר זיך אפגעבן, אזוי ווי די גמרא פארציילט (במות ס"ג ע"א): דער גרויסער תנא רבי חייא האט געזאגט: דיינו שמגדלות בנינו ומצילות אותנו מן החטא - עס איז אונז פונקט גענוג דאס וואס זיי ערציען אונזערע קינדער, און זיי ראטעווען אונז פון אן עבירה.

דאס זעלבע ווען א מענטש דארף זיין פארנומען מיט פּרנסה, דארף ער אויך געדענקען פון באשעפער, און אז ער מוז ארבעטן ביי יענעם, זאל ער אכטונג געבן צו ארבעטן ערליך נישט חלילה אפּפּאפּן דעם בעל הבית, אזוי ווי מיר געפונען אין חו"ל (עיני תענית כ"ג ע"ב): אז מען טאר אפילו נישט רעדן בשעת מען ארבעט ביי יענעם. [ליידער כאפט מען זיך נישט, און מען איז נישט געווארענט מיט דעם, ספעציעל פרויען וואס זיי ארבעטן אין א אפיס, און ווען דער בעל-הבית איז נישט דארט, רעדט מען מיט א חבר'טע (פרענד), וואס דאס איז אגניבה, אויסער אויב דער בעל-הבית איז מסכים, ווייל עס איז נישט דא קיין מענטשן וואס קומען דעמאלס אריין, און דאס גלייכן].

אזוי אויך אז מען האט אן אייגענע ביזנעס, מען קען זייער גרינג אפּנארן אנדערע און גנב'ענען רחמנא לצלן, און מען דארף אויך דעם זייער אכטונג געבן, און יעדער מענטש וואס ארבעט דארף לערנען די הלכות אין 'שלחן ערוך, חושן משפט'. נישט אזוי ווי מענטשן מיינען אז

דער באשעפער איז מיט דיר

הושן משפט איז נאר פאר א רב, עס איז פאר יעדן איד
 וואס גייט ארבעטן, ער זאל פשוט נישט נכשל ווערן אין
 'גניבה וגזילה', קומט אויס אז ביי יעדע זאך קען מען
 טרעפן דעם באשעפער, און ביי יעדע זאך איז דא דערין
 תורה, און הלכות ווי אזוי דאס מקיים צו זיין.

דאס ווערט אנגערופן 'בקי בשוב' אז אפילו ווען איך
 בין צוריקגעפאלן זאל איך זיך אויף נישט פארלירן, נאר
 דארט טרעפן דעם אייבערשטן, דאס הייסט כאטשיג אז א
 מענטש איז דא אויף דער וועלט, און עס גייט אויף אים
 איבער דעם מדת הדין [ער מוז נעכעף גיין שווער ארבעטן
 וכו'], וואס דאס איז 'אלקים' דאך זאל ער זיך נישט
 פארלירן, ווייל אין דעם אלקים איז אויף דא די שם
 הוי"ה, דער באשעפער אליינס, ממילא ווערט
 צוזאמגעשטעלט הוי"ה מיט אלקים, און ער קען זיך
 שטענדיג דערהאלטן.

עס איז געווען א געהויבענער ברסלבער חסיד הרה"ח
 רבי יונה לעבל זכרוננו לברכה, אין זיין חבורה פלעגט מען
 זיך אויפנועקן איינער דעם אנדערן ביי חצות, און מען

האט געזאגט 'תקון חצות' אין מירון ביי די קבר פון "רבי שמעון", און ווען מען האט אים אויפגעוועקט האט ער געזאגט: יא יא! איך קום שוין! אבער ער האט זיך צוריקגעלייגט שלאפן, שפעטער האט מען אים נאכאמאל אויפגעוועקט און געזאגט: מען דאווענט שוין ותיקין! האט ער ווייטער געזאגט: יא יא! איך קום שוין! וכו', האבן זיי זיך מיישב געווען, אז מען וועט צובינדען א שטריק ביים פענסטער, און מען וועט אים געבן א צי, אזוי וועט ער שוין זיכער אויפשטיין, אבער למעשה האט דאס אויך נישט געהאלפן, ער האט געזאגט: יא יא! איר קענט שוין גיין, איך קום שוין! אבער ער איז ווייטער געשלאפן, [ער איז געווען א שוואכער מענטש, ער איז געבער אנוועק ביי די 44 יאר], און ווען ער פלעגט אויפשטיין האט שוין די גאנצע חבריא געהאלטן נאכן דאווענען, וואס דאס איז שוין אויך געווען נאכן אפרעכטן א האלבע נאכט מיט תורה און תפלה וכו', פלעגט ער זאגן מיט דעם לשון: וועט 'יונה' כאטש זיין "פון יעצט" אן ערליכער איד.

דער באשעפער איז מיט דיר

זעהט מען פון דעם, אז א מענטש טאר נישט ווערן צופראכן פון קיין שום מצב, וואס דאס איז די ערגסטע זאך, נאר וואו א מענטש איז, זאל ער זיך דערהאלטן, און דארט אריינברענגען דעם אייבערשטן, און אז מען גייט ארבעטן, קען מען דארט רעדן אפאר ווערטער צום באשעפער, אדער רעדן דארט מיט וועם מען טרעפט זיך פון באשעפער, ווייל נישט אומזינסט האט מען מיר פון הימל דא אהער געברענגט.

דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו האט געזאגט: אמאל שיקט מען אראפ א נשמה אויף דער וועלט פאר זיבעציג אכציג יאר, נאר אז ער זאל טוהן איין טובה פאר א צווייטן איד!

א איד האט אמאל מכבד געווען דעם הייליגן ישמח ישראל זכותו יגן עלינו פון 'אלפסנדר', מיט סנדקאות ביי א ברית, האט ער אפגעשמועסט מיטן בעל שמחה דאס צו מאכן אכט אזויגער, [ביי צדיקים איז דאך אויסגערעכענט פונקטליך די צייט], און אונדאי האט זיך עס פארשפעטיגט ביז צען אזויגער, האט אים דער הייליגער

ישׁמח ישראל געפֿרעגט: פֿארװאס האָסטו פֿארשפּעטיגט? האט ער געענטפֿערט: װאס איז דען צװײ שפּעה? חז"ל זאָגן דאָך (פֿסחים י"ב ע"א): אָדם טױעה בִּשְׁתֵּי שפּעות - אַ מענטש קען זיך פֿאַרמישן מיט צװײ שפּעה! האט אים דער הייליגער ישׁמח ישראל געזאָגט: אינעם גאַנצען לעבן דאַרף מען זיך אַכטונג געבן נישט אויסצומישן און פֿאַרטוישן די צװײ שפּעה.

און ער האט אים מסביר געווען: 'שפּעה' איז אַ לשון פון 'רצון', אזוי ווי עס שטייט אין די תּוֹרָה ביי קין (בְּרֵאשִׁית ד, ה): וְאֶל קַיִן וְאֶל מִנְחָתוֹ לֹא שִׁפְּעָה'. און דער הייליגער רבי בּוֹנֵם פון פֿרשיסחא זכותו גגן עלינו האט געזאָגט: אַ מענטש דאַרף האָבן צװײ טאַשן פֿאַר צװײ רצונות, אין איין טאַש: וּיְגַבֵּה לְבוֹ בְּדַרְכֵי ה' (דברי הימים-ב יז, ו), אַ איד דאַרף וויסן אז ער איז נאָך נישט דער ערגסטער, און זיין מוֹרָא'דיג שטאַרק, אזוי ווי חז"ל זאָגן (סנהדרין ל"ז ע"א): יַעֲדֶר אִיד דַּאָרף זאַגן: 'בְּשִׁבְלֵי נְבִיא העולם' - װעגן מיר איז פֿאַשאפֿן געוואָרן די גאַנצע װעלט.

דער באשעפער איז מיט דיר

און די אנדערע טאש דארף ער האבן: וְאֲנֹכִי עֶפֶר וְאֶפֶר
 (בראשית יח, כז), ער דארף וויסן אז ער איז גארנישט. די
 צוויי שעה דארף א מענטש האבן, און דאס קיינמאל
 נישט פארטוישן, [ממילא אז מען האט אפגערעדט אז די
 ברית זאל זיין אכט אזייגער, זאלסטו קומען אכט
 אזייגער].

און דאס איז געווען די עבודה פון 'אליהו הנביא' צו
 ווייזן פאר די וואס האבן געדינט די עבודה זרה פון
 'בעל', אז אלע זאכן וואס זיי טוען איז שטותים און
 הבלים, ביז אלע האבן געשריגן (מלכים-א יח, לט): הַנְּיָוִה
 הוא האלקים! איז דער הייליגער רבי מסביר (ליקוטי מוה"ר
 חלק ב, סימן ט): די ארבעט פון אליהו הנביא - וואס ער איז
 געווען די רבי פון אלע נביאים - איז געווען, מצמצם זיין
 די פייער וואס עס ברענט אין א אידיש הארץ, דאס זאל
 ברענען מיט דעם ריכטיגן מאס, פון איין זייט זאל ער
 נישט ברענען צו שטארק, אזוי ווי דער אייבערשטער האט
 אנגעווארנט פאר מתן תורה און געזאגט (שמות יט, כא): מִפֶּן
 יִהְרָסוּ, טאמער וועט מען חלילה אריבער גיין מער וויפיל

דער באַשעפער איז מיט דיר

מען מעג. און פון די אַנדערע זייט זאל ער נישט אַראפ
פאלן ביי זיך און זיך אינגאנצן פאַרלעשן.

דאס געפונען מיר אין די סדרה, נאכדעם וואס משה
רבינו האט געטענה'ט צום אייבערשטן: פארנוואס
אידישע קינדער דארפן ליידן אזוי סאף און ער האט זיך
אויסגעדרוקט און געזאגט (שמות ה, כב): למה הרעתה לעם
הזה - פארנוואס האסטו שלעכטס געטוהן פאר כּלל
ישׂראל?! ווייל פאר משה רבינו איז געגאנגען אין לעבן
עס זאל גוט זיין פאר די אידן, און ער האט געזאגט (שמות
ד, יג): שלח נא ביד תשלח - שיק א שליח וואס וועט
קענען העלפן די אידן!

אויף דעם ארויף האט דער אייבערשטער מיט אים
גערעדט שטרענג, אזוי ווי די תורה זאגט (שמות ו, ב):
וידבר 'אלקים' אל משה, דער אייבערשטער האט גערעדט
צו משה רבינו מיטן 'מדת הדין'. און אים געזאגט: דאס
וואס אידישע קינדער מאכן מיט, איז טאקע מיטן שם
'אלקים' דער מדת הדין, אבער דאך: ויאמר אליו אני
הנני, אין דעם איז אויף דא דער שם 'הנני' דער

דער באשעפער איז מיט דיר

אייבערשטער אליין, וואס ער איז פול מיט רחמנות. אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים צא, טו): עמו אנכי בצרה - דער אייבערשטער איז צוזאמען מיט א איד אין זיין צרה. און אזוי ווי חז"ל זאגן (ענין אלשי"ך הקדוש על פסוק זה): אויף דעם פסוק (שמות כה, ח): וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם - דער באשעפער וועט רוהען מיט די אידן, דאס מיינט צו זאגן: בתוך כל אחד ואחד - אין יעדן עקסטערן איד. דער באשעפער געפונט זיך מיט יעדן איינציגן איד אין יעדן מצב, און מען טאר זיך נישט פארלירן אפילו אין די שווערסטע ביטערסטע מצבים אין לעבן.

צום ביישפיל: א בחור וואס וויל חתונה האבן, ער שרייט: איך קען מער נישט אויסהאלטן אפילו איין שעה! און מיט רעכט, דאך טאר ער זיך נישט פארלירן און האבן געדולד, אמאל קען זיין אז זיין פלא איז נאך יונגער פון אים מיט אפאר יאר, [הלוואי זאל מען איינפירן צו מאכן שידוכים אפילו ווען מען איז נאך יונג], דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): הַבֵּא לְטַהַר אֶזְמוּרֵיךָ לֹא הַמְתֵּן - איינער וואס וויל זיין ערליך און

ריין, מוז ער אָבער האָבן געדוילד און וואַרטן (עײַן יומא ל"ט ע"א). און אויף דעם דאַרף מען האָבן אַסאַך התחזקות.

די זעלבע זאַך איז מיט 'פּרנסה', אַ מענטש האלט שוין נישט אויס, ער איז שולדיג צו באַצאלן פאַר זײַן דיר, און פאַר די גראַסערי וכו', דאַרף ער אויף האָבן געדוילד און אויסוואַרטן, די זעלבע זאַך מיט 'קינדער', און אזוי אויף בײַ יעדע פּרט אין לעבן, דאַרף ער האָבן געדוילד און אויסוואַרטן די ישועה.

און די מתנה פון האָבן סבָלנות און געדוילד וועט נאָר משיח צדקינו אַרײַנברענגען אין דער וועלט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ב): די שווערד פון 'משיח' איז תפלה. און 'תפלה' ווערט אַנגערופן 'חוטם' אזוי ווי עס שטייט (ישעיה מ, ט): ותהלתי אַ'חוטם' לך. דאס מיינט, אז אַ מענטש דאַרף זײַן אזוי שטאַרק אין תפלה, פונקט אזוי ווי דורך די נאז לעכער אַטעמט מען, און אז מען פאַרשטאַפט עס ווערט מען דערשטיקט חס ושלום, ווייל אַ מענטש לעבט נאָר דורך די לופט וואס ער אַטעמט, אזוי דאַרף אַ איד זיך

דער באַשעפער איז מיט דיר

אזוי אויסאַרבעטן אין תפלה, און האלטן און איין רעדן צום באַשעפער. אויך ווייזט דער 'חוטם' אויף געדולד און אַריכות אַפּים, ווייל ווען אַ מענטש בעט דעם אייבערשטן דאַרף ער האבן זייער אַסאך געדולד, און נישט אויפגעבן, אפילו ער זעהט נישט גלייך אַ ישועה.

און אזוי וועט משיח איינעמען די גאנצע וועלט, ער וועט אריין ברענגען די ענין פון תפלה, אז אפילו להבדיל די גוים וועלן רעדן צום באַשעפער, און אונדאי אן קיין פארגלייך וועלן די אידן רעדן צום אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כ; קצו) ווען מען בעט דעם אייבערשטן דאַרף מען בעטן מיט רחמים ותחנונים; רבוננו של עולם! האב אויף מיר רחמנות! שייק מיר אַ ישועה וכו'. און נישט זאגן פארן אייבערשטן: דו מוזט מיר געבן. דאס זאגן חז"ל (אבות ב, יג): כְּשֵׁאתָה מִתְפַּלֵּל אַל תַּעֲשֶׂה תְּפִלָּתְךָ קָבַע, אֲלֵא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים. ווען אַ מענטש בעט דעם אייבערשטן טאר ער נישט בעטן מיט געוואלד אז דער אייבערשטער מוז אים דאס געבן, נאר זיך בעטן מיט רחמנות אז דער

כא

דער באשעפער איז מיט דיר

אייבערשטער זאל אים העלפן, ווייל קבע איז לשון פון גזל'ען און ווען א מענטש עקשניט זיך איין און בעט מיט געוואלד איז דאס אזוי ווי ער גזל'ט.

חז"ל זאגן (פרכות ל"ב ע"ב): אויב א מענטש האט געבעטן דעם אייבערשטן און ער איז נאכנישט געהאלפן געווארן זאל ער נישט אויפגעבן, נאר נאכאמאל בעטן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים כז, ד): 'קוה' אל ה' חזק ויאמץ לבך, 'קוה' אל ה'.

דערפאר דארף א מענטש האבן געדולד ביי יעדע פרט אין לעבן, בפרט אין שטוב, וואס מען דארף האבן א מורא דיגן שכל ווי אזוי זיך אויסצוקומען מיט א ווייב, און בעטן מיט רחמנות ביים אייבערשטן מען זאל האבן דעם ריכטיגן שכל ווי אזוי צו פירן א שטוב.

נישט אומזינסט האבן חז"ל מתקן געווען די ערשטע ברכה אין שמונה עשרה: אתה חונן לאדם דעת, ווי מען בעט זיך ביים אייבערשטן מען זאל האבן אביסל שכל, ווייל אן שכל איז זייער ביטער, און אז דער אייבערשטער

דער באשעפער איז מיט דיר

העלפט אז מען באקומט שכל, ווייסט מען אז מען דארף זיך זארגן פאר א נויב אויך, און מען דארף מותר זיין אין שטוב, און נישט וועלן וווקא אויספירן, און מען דארף לעבן אזוי ווי צוויי אייניגע שותפים העלפט אויף העלפט, וואס דאס איז די גרעסטע הצלחה.

אבער די רגע וואס איינער האלט זיך מער פונעם אנדערן, הייבט מען זיך שוין אן צו קריגן, וואס דאס איז רחמנא לצלן דער סמ"ך מ"ם, די אותיות ס-זעכציג, מ'-פערציג, אז איינער זאגט אויפן אנדערן: דו ביסט ווייניגער פון מיר. דער זהר הקדוש זאגט (ויקרא פא ע"ב): די מאן אליין ווערט אנגערופן א פלג גוף - א האלבע גוף, און נאר ווען מען האט חתונה און מען לעבט צוזאמען איז מען א גאנצער גוף.

דאס איז געווען די קליפה פון המן-עמלק, וואס ער האט געוואלט רחמנא לצלן פארלענדן די אידן, דערפאר האט ער זיך אויפגעטוהן און געזאגט (מגילה י"ג ע"ב): איך האב געגעבן פאר א חשורוש צען טויזענט שקלים. האט דער אייבערשטער געזאגט: רשע פבר הקדימו שקליהם

לשקליף - די אידן האבן שוין געגעבן דעם 'מחצית השקל', און דו וועסט זיי נישט קענען בייקומען. שטייט פון צדיקים (עין אלשיך הקדוש שמות ל, יג; לקוטי הלכות, שותפים בקרקע הלכה ה, אות כה): די 'מחצית השקל' קומט אונז צו ווייזן אז א איד אליין איז נאר האלב, און ער מוז אויף האבן א צווייטן איד.

קומט אויס אז א איד דארף זיך איינקויפן אויף דער וועלט די מדה פון סבלנות, און אפילו ווען עס גייט אים איבער די מדת הדין, זאל ער דארט אין זיין צרה אויף אריינלייגן דעם באשעפער, און נישט אויפגעבן נאר בעטן דעם באשעפער און אויסווארטן מיט געדולד - אפילו א גאנץ לעבן - אויף זיין ישועה, וועט ער ביים סוף האבן א שיינע ישועה.

מען דארף נאר געדענקען נישט חלילה צו פרעגן קיין קשיות אויפן באשעפער, ווייל 'יעדע "פארנואס" איז א קליפה', דוד המלך זאגט (תהילים עט, י): 'למה' לאמרו הגוים! א גוי פרעגט שטענדיג: למה - פארנואס. א איד אבער, זאגט שטענדיג: ככה - אזוי וויל דער באשעפער.

דער באשעפער איז מיט דיר

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט: אשרי העם
 [וואויל איז דער יודיש פאלק], שפכה לו [וואס אזוי איז
 צו אים] ווי אזוי? אט אזוי! דאס הייסט: א מענטש זאל
 זיין צופרידן מיט וואס ער האט, וואס דאס איז די
 גרעסטע מדריגה.

דאס זאגט דער תנא (אבות ב, ד): בטל רצונה מפני רצונו
 וכו' - זיי מבטל זיין רצון צום אייבערשטן, וועט דער
 אייבערשטער מבטל זיין די רצון פון אנדערע פאר דיר.

דער בעל-שם-טוב-הקדוש זכותו יגן עלינו, האט
 געזאגט: אויב ווילסטו אזוי ווי עס איז, וועט זיין אזוי ווי
 דו ווילסט; דאס הייסט, אויב א מענטש וויל גארנישט
 נאר דעם באשעפער, און ער ווייסט ביי יעדע נאך אז אזוי
 וויל דער באשעפער, וועט ער זיין א צופרידענער מענטש
 און האבן שלום ביי זיך.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): א
 מענטש דארף שטענדיג זעהן עס זאל זיין שלום צווישן
 אידן, דער עיקר דארף ער קודם זעהן ער זאל זיין בשלום

כה

דער באשעפער איז מיט דיר

מיט זיך אליין, און זיין צופרידן פון זיך, כאטשיג וואס עס זאל נאר אויף אים אריבערגיין; אבער וויבאלד א מענטש האט געזינדיגט ווערט ער אומצופרידן, און וואס ער טוט נאר איז נישט גוט, אייביג טראכט ער: אפֿשׂר האב איך געקענט טוהן מער. אנשטאט ער זאל זיין צופרידן און זיין מלא שמחה אז ער איז ברוך השם א איד, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י): די גרעסטע שמחה וואס א יעדער איד האט, איז דאס אליין: "שלא עשני גוי - א גוי בין איך נישט". און יעדע סקונדע וואס א מענטש פריידט זיך מיט דעם אז ער איז א איד, איז ער מגלה זיין ריינעם הארץ וואס ער האט צום באשעפער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות שמחה סימן א): כּשׂאֲדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה בְּיָדוּעַ שְׁלָבוּ שְׁלֹם עִם אֱלֹקָיו. און מיט דעם אליין דארף מען זיך מורא'דיג מחיה זיין און מחזק זיין.

און אז א מענטש איז צופרידן מיט זיך האט ער שוין נאכדעם אויף ליב יעדן איינעם, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב): א איד דארף

דער באשעפער איז מיט דיר

קודם זיך דן זיין ל'פך זכות, און נאכדעם וועט ער שוין קענען א צווייטן אויף דן זיין ל'פך זכות; אפער אויב איז ער זיך דן ל'פך חוב, איז ער נאכדעם יעדן דן ל'פך חוב.

דאס זעהען מיר אין די וואכעדיגע סדרה, דער אייבערשטער זאגט מוסר פאר משה רבינו: איך האב מיך באוויזן פאר די הייליגע אבות מיטן מדת הדין; ווייל אברהם אבינו איז געווען דער ערשטער וואס האט מגלה געווען דעם אייבערשטן, דאך איז ער דורך געגאנגען צען ביטערע שווערע נסיונות, און קיינמאל האט ער נישט געפרעגט קיין קשיות, כאטש ער האט געזעהן ווי אלעס פירט זיך פארקערט, פאר די גוים פעלט גארנישט, און זיי האבן הייזער און קינדער און וואס נישט, און ער דרייט זיך ארום גע ונד, ער האט נישט קיין הויז, ער איז פול מיט חובות, קיין קינדער האט ער נישט, און מען האט אים נאך צוגענומען די ווייב אויף, אונז וואלטן משוגע געווארן פון אזויפיל מיטמאכן, "אפער אברהם אבינו פרעגט נישט קיין קשיות, ער ווייסט: אזוי וויל דער באשעפער".

אזוי אויף יצחק אבינו האט שפעטער שוין נישט געקענט זעהן, און ער איז געזיצן פארמאכט אין שטוב, צו דעם האט ער געהאט אזא עשיו הרשע פאר זיך, א קינד א רוצח, אפגעהיטן זאל מען ווערן אז א קינד גייט ארויס לתרבות רעה, דאס איז דאך אזא גרויסער צער וואס מען קען זיך נישט פארשטעלן.

אזוי אויף יעקב אבינו האט געהאט אויסצושטיין אזויפיל צרות, נאך מבטן אמו האט זיך שוין עשיו געקריגט מיט אים, און נאכדעם די אלע צרות וואס ער האט געליטן מיט די קינדער (עיני רש"י בראשית מג, יד), און אזוי ווי מען זעהט אין די תורה (בראשית מז, ט), ווען פרעה האט אים געפּרעגט: ווי אלט ביסטו? האט ער געענטפערט: איך בין אלט, הונדערט זיבן און דרייסיג יאר, אבער דאס איז אביסל און שלעכט געלעבט, [נאר די לעצטע זיבעצן יאר האט ער געלעבט א גוט לעבן].

קומט דאך אויס אז איך האב מיר געפירט מיט זיי מיט די מדה פון אל ש-ד-י, און פונדעסטוועגן האבן זיי נישט

דער באשעפער איז מיט דיר

געפֿרעגט קיין קשיות, און דו פֿרעגסט מיך גלייך
קשיות?!

און אַמֶת'ן אַריין האט מ'שה רבינו נישט גע'טענה'עט
פאר זיך, נאר ער האט זיך אָנגענומען פאר אידישע
קינדער, אזוי ווי חז"ל זאָגן (מנחות סה ע"א): מ'שה אוהב
ישׂראל ה'ה - מ'שה רבינו האט זייער ליב געהאט די אידן.
דאך וואלט ער נישט געדארפט אזוי רעדן.

ב.

אויף דעם פֿסוק (שמות ו, ג): וַאֲרָא אֶל אַבְרָהָם יִצְחָק
יַעֲקֹב, זאָגט רש"י: אַל הָאֲבוֹת. שְׁטַעלֵן זיך די מִפְרָשִׁים:
וואס לייגט דא רש"י צו מיט די ווערטער 'אַל הָאֲבוֹת'?
קען מען זאָגן: אַב'ת איז די ראשי-תיבות (תהלים קמו, ג):
א'ל ת'בטחו ב'נדיבים - מען זאל זיך נישט פארלאזן אויף
קיינעם נישט; ווייל: שאין לו תשועה, ער קען זיך אליינס
נישט העלפן! און ווי אזוי וועט ער דיר קענען העלפן?!

דאס איז זייער אַ וויכטיגע נאך צו וויסן אין לעבן, אַז
עס איז נישט דא אַזא זאך ווי אַ גוטער חבר, אַ חבר איז

פונקט גוט צו רופן אויף קידוש און דאס גלייכן, אָפּער
נישט מער, און מען טאר נישט טראַסטן קיינעם.

און אז איינער קומט דיר איבער רעדן: שטעק יעצט
איין געלט, עס לוינט זיך דיר אפילו צו באַרגן, דו וועסט
ווערן רייך איבער נאכט! דארף מען וויסן זיך אַכטונג צו
געבן, ווייל וויפיל מענטשן זענען שוין ליידער געווארן
אַרימלייט איבער נאכט פון אַזאַלעכע געשעפטן, דעם
כלל דארף מען וויסן: אויב איינער זאגט דיר אז ער געט
דיר צען פּראַצענט, איז ער אַ פּשוט'ער גנב, אפילו ער
געט דיר נאר אַ פּערטל פּראַצענט מער ווי די באַנק איז
דאס שוין אַ גניבה, ווייל אויב די באַנק קען נישט געבן
מער ווי אַ האַלב פּראַצענט, ווי אזוי קען ער דיר געבן
צען אָדער פּופּצן פּראַצענט?! אָפּער וויבאלד געלט
רייצט זייער אָן אַ מענטש, וועט ער טוהן אפילו ווילדע
און מְשוגענע זאַכן (עײן סיפורי מעשיות מעשה יב, מהבעל
תפלה). און אויב איר וועט נישט אָנעמען די ווערטער פון
מיר, וועט איר זיך דאס מוזן רחמנא לצלן לערנען אויף די
אייגענע באַרד.

דער באשעפער איז מיט דיר

דערפאר דארף מען זיך צוגעוואוינען זיך נישט צו פארלאזן און דארפן צוקומען צו אנדערע, נאר פארקערט, שטענדיג זיין א משפיע און העלפן א צווייטן, דאס מערסטע איז דאס וויכטיג צו וויסן אין שטוב, אז מען זאל גארנישט וועלן נעמען פון די ווייב, נאר איר שטענדיג געבן; וועגן דעם זאגן מיר יעדן טאג די ברכה: שלא עשני אשה. נישט חס ושלום צו דערנידערן די פרוי, נאר ווייל די טבע פון א פרוי איז שטענדיג מקבל צו זיין, זי דארף א גוט ווארט וכו', וועגן דעם דאנקט מען דעם אייבערשטן אז מען איז א משפיע.

וועגן דעם דארף מען זיך צוגעוואוינען ארויסצוהעלפן אין שטוב פיזיש, און אויך מיט גוטע ווערטער, אז מען קומט אהיים און עס איז נישט דא קיין עסן, אדער עס איז שמוציג, זאל מען זיך אראפ בייגן און צולייגן א האנט, ווייל זי האט זיך שוין געמוטשעט מיט די קינדער א גאנצן טאג, אין די צייט וואס דו ביסט נישט געווען אין שטוב, און אונדאי און אונדאי נישט האבן קיין טענות, אזוי ווי די הייליגע רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן רסד): מען

לא

דער באשעפער איז מיט דיר

זאל זייער מַכְבֵּד זיין און טייער האַלטן די ווייב, ווייל זי לייַדט געפּעַרליכע צער און ווייטאג פון עיבור, לידה, און מגדל זיין די קינדער.

דאס זאגט די משנה (אבות ד, א): אַ עוֹשֶׁר הַיִּסּוּט דָּעַר וואס איז א שֶׁמֶח בְּחֵלְקוֹ, עַר אַלְיִין אִיז שׁוֹיִן גְּעוֹנוֹג צופרידן, און עס פֻּעֵלֵט אים גאַרנישט, עַר זוכט נאַר צו העלפן א צווייטן.

דאס איז געווען די מעלה פון די אבות הקדושים וואס כאטשיג זיי האבן געליטן צרות צרות, האבן זיי זיך געקענט איינהאלטן, און נאך משפיע געווען אויף פאר אנדערע. וועגן דעם זאגן חז"ל (ילקוט איוב רמז תתק"ח): ווען איוב וואלט זיך ווען איינגעהאלטן און נישט געשריגן אויף די צרות וואס ער האט געליטן, אזוי ווי מען זאגט יַעֲצֵט אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, ואלקי יעקב, וואלט מען אויך געזאגט 'אלקי איוב'.

דאס לייגט רש"י צו: 'אַל הָאֲבֹת', [ראשי תיבות: א'ל ת'בטחו ב'נדיבים]. אונז אויסצולערנען די טעם פארנוואס

האט דער אייבערשטער זיך טאקע באוויזן צו אכרָהם יצחק און יעקב? ווייל זיי האבן זיך נישט פארלאזט אויף קיינעם, נאר זיי האבן געוואוסט אז דאס וויל דער באשעפער, און וועגן דעם האבן זיי שטענדיג משפיע געווען.

און אפילו אן ארימאן וואס ער האט אליינס נישט, קען ער אויך העלפן און געבן פאר א צווייטן, מיטן זאגן א גוט ווארט פאר יענעם. פארקערט, די עיקר מצוה פון צדקה איז מחזק צו זיין א צווייטן מיט א גוט ווארט, וואס דאס איז מער ווערט פון אלע געלטער אין דער וועלט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קו): אויף דעם פסוק (תהלים מא, ב): אשְׁרֵי מִשְׁפִּיל אֶל דָּל - וואויל איז דער מענטש וואס לייגט אריין שכל אין אן ארימאן. דאס הייסט, אן ארימאן איז זייער צופראכן, אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא קמא צ"ב ע"ב): בְּתֵר עֲנִיָּא אֲזֵלָא עֲנִיּוּתָא. און אז מען איז אים מחזק און מען זאגט אים א גוט ווארט: דער אייבערשטער וועט דיר העלפן! ווערט ער אויפגעלעבט, און ער גייט ארויס פון זיין צופראכנקייט.

אָבער די ערשטע צדקה פאנגט זיך אָן אין שטוב פאר די ווייב און קינדער, אזוי ווי חז"ל זאָגן (פתיבות נ ע"א): אויף דעם פסוק (תהלים קו, ג): עושה צדקה בכל עת; זה הֵן ומִפְרֵנֶס אֶת אִשְׁתּוֹ וּבָנָיו – אײַנער וואס באַזאַרְגט און שפייזט זיין ווייב און קינדער, דער טוט שטענדיג צדקה. דערפאר אז מען זאָגט אַ גוט ווארט פאר די ווייב, מען זאָגט איר: אײַך וועל דיר אַם ירצה הַשֵּׁם געבן וואס דו דאַרפֿסט. אזוי ווי חז"ל זאָגן (עירובין ק' ע"ב): ווען נישט די תורה וואלט מען זיך אויף געדאַרפֿט אַפֿלערנען מדות פון די חיות, לְמַשָּׁל אַ הָאֵן [תַּרְנֻגוּל] זאָגט צו, פאר זיין פֿאַרל: אײַך וועל דיר קויפֿן אַ שיינע קלייד [פֿרַבֿלְתָּא].

דערפאר דאַרף מען מוֹרְא־דיג מְחַזֵּק זיין די ווייב, און איר געבן איר פאַרדינטן פֿבֿוד, נאַכדעם וואס זי מוטשעט זיך אזוי ביטער שווער, און אז דער אײַבערשטער העלפֿט אַ מענטש האט מער דיבורים, קען ער שוין נאַכדעם אויף מְחַזֵּק זיין נאָך אַ איד.

ג.

די וואָך געפונען מיר אין די סדרה די מורא'דיגן לימוד פון 'הפֿרת הטוב', אזוי ווי די הייליגע רש"י זאגט (שמות ז, יט): די ערשטע צוויי מכות פון דם און צפֿרדע, וואס איז געקומען דורך די וואסער, האט אהרן הפֿהן געמוזט מאכן, און נישט משה רבינו, ווייל די וואסער האט אים געטוהן א טובה, און אים געראטעוועט דאס לעבן, דורכדעם וואס מען האט אים אריין געלייגט אין א קעסטעלע און געלאזט דארט שווימען, אזוי אויך די דריטע מכה פון פינים, האט אויך נישט געקענט זיין דורך משה, ווייל ווען ער האט געהרג'עט די מצרי האט אים די ערד געטוהן א טובה און אריינגענומען דעם מצרי (רש"י שמות ח, יב).

זעהט מען פון דעם וואס מיינט 'הפֿרת הטוב', אז מען טאר נישט פֿארגעסן פון די טובה וואס יענער האט מיר געטוהן.

לֵה דְעַר בַּאשְׁפֶּפֶר אִיז מִיט דִּיר

דְעַר הַיִּלְיָגֶעַר חִינּוּף אִיז מַסְבִּיר (סִפֵּר הַחִינּוּף, מְצוּה לֵג):
אִינְע פּוֹן דִּי טַעֲמִים פֶּאָרְוּאָס דִּי מְצוּה פּוֹן 'פִּיבּוּד אָב
וְאָם' אִיז אַזױ גְּרוּיס, אִיז וועגן 'הַפֶּרֶת הַטּוֹב', אַז זײ הָאָבֶן
מִיר גַּעבֶּרֶענִגט אויף דִּי וועלט.

בְּכֻלָּ דְאָרְף זײַף אַ מְעַנְטֶש צוּגעוואוינען צו טוהן נָאָר
גוטס פֶּאָר יַעֲדֵן אִיד, און אַזױ הָאָט מְעַן לִיב יַעֲדֵן, און
אָוּדאִי נִישְׁט וויי טוהן אָדער חֲלִילָה טַשְׁפֶּפֶנען און זײַף
קְרִיגֵן מִיט אַ צווייטן.

ווייל גאַנץ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל זִיצְט אין אִיין שִׁיף, אין דַּעַם
שְׁטוּרע־מִישֵׁן ים, וואס וויל נָאָר אִינְזִינְקען דַּעַם שִׁיף, דְעַר
שִׁיף אִיז אָבֶער אִינְגֶעטִיילט אין צִימֶרֶלֶעף, און מְעַן
שְׁלָאָגט זײַף אַרום ווער עס זאל הָאָבֶן דִּי גְרַעסֶערע צִימֶער,
און מְעַן פֶּאָרְגֶעסֶט אַז יַעֲדֶער אִיז אין דַּעַם זַעלְבֵן שִׁיף,
וואס הָאָלט בַּאָלד בֵּיִים דְעַרְטֶראַנְקען ווערן, דִּי זַעלְבֶּע
זאָף דְאָרְף מְעַן גַּעֲדֶענְקען אַז דִּי אומות הָעוֹלָם ווילן אונז
אַלע אִינְשְׁלִינגֶען, אָפֶּגֶרֶדֶט אין וועלעכֶּע חֲסִידוֹת מְעַן
גַּעֲהֶערט, חֲז״ל זָאָגן (יומָא ס״ט ע״ב): דָּאָס אִיז דְעַר
גְרַעסֶטֶער וואונדער און שְׁטאַרְקִייט פּוֹנֶעם אִיבֶּער־שְׁטֵן אַז

דער באשעפער איז מיט דיר

איין שאף [פֿלל ישׂראל] קען זיך האלטן צווישן זיבעציג
וועלך [אומות].

רבי שמעון בר יוחאי האט געזאגט (ספרי בהעלותך פֿיסקא
ס"ט): הלכה בידוע שעשיו שונא ליעקב, אלע גוים האבן
אונז פֿיינט, [אפילו די אמעריקאנע]. דערפאר איז שוין די
העכסטע צייט אז מען זאל זיך כאפן, און אויפהערן זיך
ארוםצוקריגן.

און די צייט פונעם הייליגן רבי אברהם חיים פון
זלאטשוב זכותו יגן עלינו, [בעל אורח לחיים], איז געווען
אין זלאטשוב א פארגרעבטער בוטשער [קצב] וואס האט
אים זייער גערודפֿט און ער איז אים דערגאנגען די יארן,
איז ער געפארן צו זיין רבי'ן דער הייליגער רבי משה לייב
סאסובער זכותו יגן עלינו, כִּדִּי עַר זאל פועלן ביים
אייבערשטן אז דער קצב זאל אנוועק גיין פון דער וועלט,
רופט ער זיך אן: וואס? ! איין איד איז ביי מיר ווייניג?
איך האב ליב אלע אידן! און מען דארף האבן יעדן איד
זייער וויכטיג, ווייל אז דער אייבערשטער געט אים נאך
לעבן, איז א סימן אז דער באשעפער דארף אים האבן!

דעמאלטס איז געווען די גזירה פון די 'קאנטאניסטן', מען האט געכאפט יונגע קינדער, און זיי אויפגעצויגן צווישן די גוים אז זיי זאלן נאכדעם ווערן סאלדאטן אין די רוסישע מיליטער.

איינמאל יום הקדוש זענען אריינגעקומען סאלדאטן אין שטאט זלאטשוב, און זיך איינגעבראכן אין שוהל צו זוכן קינדער, האט מען גענומען שטענדערס מיט שטעקענעס און אריינגעקנאקט אין די סאלדאטן, און זיי גוט אנגעהאקט די ביינער, האבן זיי אריינגעברענגט א פארשטערקעטע כח, און זיי האבן געכאפט דעם רב, דער הייליגן רבי אברהם חיים, און די טובי הקהל, און מען האט זיי איינגעזעצט און תפיסה, און מען האט זיי רחמנא לצלן געוואלט הענגען אלץ עונש אויף דעם וואס זיי האבן באפאלן און צושלאגן די סאלדאטן, אינמיטן דעם משפט איז אריינגעקומען דער פארגרעבטער קצב, ער רופט זיך אן פארן שופט: דער רבי קען דען שלאגן? ער איז דאך א שוואכער מענטש? ! און אזוי רעכנט ער אויף אויס די 'טובי הקהל': רבי געצל, און רבי זלמן רכו', זיי

דער באשעפער איז מיט דיר

זענען דאך שוואכע מענטשן! נאר, איך בין דאס געווען!
 איך בין א געזונטער שטארקער מענטש. פארשטייט זיך
 אז מען האט אים דן געווען צו הענגען, און מען האט אים
 געהאנגען, האט דער הייליגער אורח לחיים דעמאלטס
 פארשטאנען וואס דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער
 האט געזאגט: פון יעדן איד קומט נאך ארויס אמאל א
 טובה.

דער הייליגער רבי אברהם חיים זכרוננו לברכה, איז
 געווען אן איידעם ביים גרויסן 'הפלא'ה, און וויבאלד
 זיי האבן נישט געהאט קיין קינדער, האט ער זיך מיישב
 געווען: ער וויל זיך גטן. ער האט אבער מורא געהאט,
 אז זיין גרויסער שווער דער בעל הפלא'ה וועט האבן א
 הקפדה, דערפאר האט ער זיך צוריק געהאלטן דערפון.

ווען דער 'הפלא'ה איז געווארן רב אין די שטאט
 פראנקפורט [דייטשלאנד], האט ער געבעטן זיין איידעם
 ער זאל מיטקומען מיט אים, [ער האט נישט געוואלט זיין
 מיט די דייטשע אידן אליין], האט ער זיך ארויס געדרייט,
 ווייל ער האט געטראכט: זאל דער שווער אנוועק פארן

לט

דער באשעפער איז מיט דיר

אויף פראנקפורט, אזוי וועט ער האבן א גוטע
געלעגענהייט זיך צו קענען גט'ן און נאכאמאל חתונה
האבן, אבער דער הייליגער הפלאה האט אויפגעכאפט
זיין מחשבה, האט ער אים געזאגט: אברהם חיים!
טאמער מיינסטו אז דו וועסט קענען טוהן עפעס אונטער
מיין רוקן, זאלסטו וויסן, עס וועט דיר גארנישט העלפן!
און ער איז אנוועק געפארן.

נאכדעם וואס זיין הייליגער שווער איז אנוועק געפארן,
האט ער למעשה גע'גט זיין ווייב, די טאכטער פונעם
הפלאה, און ער האט חתונה געהאט מיט די טאכטער
פונעם הייליגן בת עיני [הרב הקדוש רבי ישכר דוב
מזלאטשוב זכותו יגן עלינו], אבער ער האט מיט איר
אויף נישט געהאט קיין קינדער, אויף איז ער אנוועק
יונגערהייט.

זעהט מען פון דעם אז כאטשיג דער הייליגער אורח
לחיים איז געווען מורא'דיג גרויס, דאך אבער וויבאלד
ער האט ווי געטוהן זיין שווער, וואס איז געווען אזא

דער באשעפער איז מיט דיר

גרויסער מענטש, און נאכדערצו זיין 'רבי', האט אים גארנישט געהאלפן, און זיין הקפדה האט געשאדט.

און נישט נאר פאר אים אליין האט די הקפדה געשאדט, נאר אפילו פאר איינער וואס האט געהייסן נאך אים; אזוי ווי עס ווערט דערציילט: אמאל איז געקומען א איד [רבי אברהם חיים פון סלאטווינא עליו השלום] צום הייליגן צאנזער רב זכותו יגן עלינו אז ער האט שוין חתונה געהאט צען יאר, און ער האט נאך נישט קיין קינדער, דער הייליגער דברי חיים האט אים נישט צוגעזאגט, נאר ער האט אים געזאגט: לאמיר נאך ווארטן! פארשטייט זיך אז דער איד האט געהאלטן און איין קומען מיט א קוויטל, און געווארט אז ער זאל שוין געהאלפן ווערן, איינמאל ווען ער איז געווען ביים הייליגן צאנזער רב זכותו יגן עלינו, האט ער אים געזאגט: איך האב שוין אזויפיל געבעטן און איינגעריסן פאר דיר, אפער איך זעה אז די תפלות גייען נישט דורך! און ער קוקט נאכאמאל אויפן קוויטל וואו עס שטייט אברהם חיים, געט ער אים א פּרעג: נאך וועמען הייסטו?

מא

דער באַשעפער איז מיט דיר

זאגט ער: מיין טאטע איז געווען אַ חסיד פון רבי אברהם
חיים פון זלאטשוב, און נאך אים הייס איך. רופט זיך דער
הייליגער צאנזער רב אן: אויב אזוי קען איך גארנישט
טוהן! און ער האט דעמאלטס דערציילט די מעשה.

זעהט מען פון דעם אז אַ מענטש דארף זייער אַכטונג
געבן נישט צו מאכן קיין חלישות הדעת פאר זיין רבי,
נאר שטענדיג מפיר טובה זיין, און בכלל טוהן נאר טובות
פאר יעדן איד.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל זוכה זיין
קומען צו דעם און מען זאל זוכה זיין צו עס מקיים זיין.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד
קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקלה"ה
נלב"ע י"ד שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

**צו אייער
טיר**

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליט"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

ט"ו
הח' חס"ה
הב"ל
הקודש

718-387-2691

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org